

zároveň odmítnuta, či zda bylo prvnímu soudu další jednání a opětné rozhodnutí nařízeno. Avšak předpis ten jest vykládati v souvislosti a v souladu s předpisy §§ 478 a 479 c. ř. s., jež upravují řízení při zmatečnosti a z nichž jde najevo, že bezvýhradné použití § 519 čis. 2 c. ř. s. jest jen tehdy na místě, byl-li podle § 478, odst. 1 c. ř. s. nejen rozsudek prvního soudu pro zmatečnost zrušen, nýbrž také žaloba odmítnuta, neboť tím jest spor vyřízen a nemohlo by již dojiti k dalšímu jednání. Není-li však zrušením rozsudku pro zmatečnost spor vyřízen, nýbrž má-li procesní soud dále jednati (§ 478, odst. 2 c. ř. s.), platí předpis § 479 c. ř. s., který výslovně odkazuje na § 478 c. ř. s. a nařizuje, že s položením roku má býti sečkáno jen tehdy, pojal-li odvolací soud do zrušovacího usnesení výhradu pravomoci, kterážto výhrada souhlasí s předpisem § 519 č. 3 c. ř. s. To se v souzeném případě nestalo a není proto rekurs podle § 519 č. 2 c. ř. s. přípustný (rozh. č. 510, 10042, 10498 a 11957 Sb. n. s.). Též je rekurs nepřipustný dle § 519 čis. 3 c. ř. s., pokud odvolací soud vyslovil, že zde nebyly dány zákonné předpoklady pro vydání kontumačního rozsudku, poněvadž nepojal do zrušovacího usnesení výhradu pravomoci.

Čís. 15702.

Kartely (zák. čis. 141/33 Sb. z. a n.).

Pojem kartelových smluv.

Nesplnění formálních náležitostí předepsaných v § 42, odst. 2 zákona čis. 141/33 Sb. z. a n. nemá samo o sobě v zápětí neplatnost kartelové smlouvy.

Úmluva, již se někdo zavazuje k zastavení určité podnikatelské činnosti, není kartelovou smlouvou.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, Rv II 830/34.)

Podle přednesu žalujících firem se žalovaní podle úmluvy, uzavřené mezi žalujícími firmami a žalovanými i dalšími osobami, které byly zúčastněny na firmě Arnošta K. jako společníci nebo zaměstnanci, zavázali upustiti od zamýšlené výroby isolačních trub, zrušiti veškeré již provedené přípravy a stornovati objednávku strojů, kterých k vyrábění isolačních trub bylo zapotřebí, dále se zavázali, že nebudou po dobu 20 let vyráběti na území ČSR. isolační trouby a další zvláště jmenované zboží, že takový podnik ani nezaloží, ani se na něm nezúčastní, že žádným způsobem nebudou podporovati vznik a trvání takového podniku, že stroje, kterých jest zapotřebí k vyrábění isolačních trub a dalšího zboží, nezavedou a že při tom také nebudou nějak nápomocni. Výjimka se stala pouze pro Josefa a Arnošta K-ovy, kterým byla povolena volná výroba počítadel, motorů a spouštěčů. Mimo to jim bylo povoleno také zastupování konkurujících firem, což vykládají žalující tak, že nebude podporován zastupováním vznik a trvání soutěžícího podniku. V případě

porušení smluvního závazku byl každý smluvník, který smlouvu porušil (po případě jehož manžel tak učinil), povinen zaplatiti smluvní pokutu 700.000 Kč. Žalovaní Arnošt a Josef K-ovi porušili tyto smluvní závazky, neboť zařídili výrobu isolačních trub pod firmou I.-werke Gustav K. Objednávky strojů u firmy W. nestornovali, nýbrž Arnošt K. sjednal s firmou W. dodávku strojů Gustavu K-ovi, při čemž firma W. dodala stroje Gustavu K-ovi laciněji o odstupné 16.500 marek, které prý byly za storno zaplacený. Oba žalovaní Arnošt a Josef K. zúčastnili se také činně na založení firmy Gustav K. a obrátili se za tím účelem na Dr. Ludvíka F-a a Ing. Aloise J-a, kteří se měli účastniti kapitálem na podniku. Arnošt K. pomáhal Gustavu K-ovi při montáži strojů. Značné pomoci poskytli podniku tím, že převzali výhradný prodej (generální zastupování) a že se účastnili kapitálem na podniku Gustava K-a. Jsou proto podle uvedené úmluvy povinni zaplatiti smluvní pokutu 700.000 Kč, neboť smluvní pokuta byla umluvena i pro případ, že budou dovezeny stroje z cizozemsku. Jejich manželky Berta a Emilie K-ovy ručí podle úmluvy za porušení smlouvy jejich manžely. Smlouva neodporuje dobrým mravům, byla uzavřena, aby se zabránilo nadprodukcí isolačních trub a by se výrobní kapacita podniků žalujících firem lépe využítkovala. Krom toho nejsou závaznosti, které se žalovaným ukládaly, tak daleko sahající, že by následkem obmezení jejich výdělečné činnosti, jak smlouvou jest určeno, byla jejich existence ohrožena. Žalující firmy založily společnost s ručením obmezeným »I . . . ba«, jejíž účelem bylo zmenšiti režii při prodeji isolačních trub a dalšího zboží centralisací prodeje. Vedle toho žalující se domáhají výroku, že jsou žalovaní povinni zdržeti se do 10. prosince 1951 na území republiky Československé jakékoliv činnosti pro podnik Gustava K-a a jeho společníků na výrobu isolačních trubek s příslušenstvím všeho druhu, izolovaných vodičů a káblů všeho druhu, dynamových drátů, emailových drátů, zboží lisovaného z isolačních látek, transformátorů pro vysoké napětí, kondensátorů, měničů proudu, tlumivek i k tomu příslušných vypínacích zařízení, zdržeti se kapitálové podpory podniku Gustava K-a a jeho společníků. První soud uznal podle žaloby sníživ jen požadovanou smluvní pokutu. Odvolací soud vyhověl odvolání jen potud, že zvýšil smluvní pokutu. Důvody: Usilování žalovaných Arnošta a Josefa K-ových u Dr. F-a a Ing. J-a a usilování žalovaného Arnošta K-a u Františka A-a o jejich účast na podniku Gustava K-a jest samo o sobě hrubým porušením smlouvy ujednané s žalujícími firmami, i když se pak ani Dr. F., ani František A. na novém podniku nezúčastnili. Vývody žalovaných, že by šlo v té příčině o pouhé pokusy, které nevedly k žádnému výsledku, a že takové pokusy nebyly v ujednání tom postaveny pod trestní sankci, ježto prý bezvýsledný pokus není žádným podepřením konkurenčního podniku, jsou v přímém rozporu s doslovem onoho ujednání, podle něhož bylo žalovaným zapověděno jakékoliv podporování vzniku nebo trvání konkurenčního podniku a každé porušení nebo obejití tohoto závazku bylo postaveno pod sankci smluvní pokuty. Shánění kapitálu pro nově zřizovaný konkurenční podnik jest zajiště práce vykonaná ve prospěch tohoto podniku a nemůže býti k dobru žalovaných Arnošta a Josefa K-ových, že

proti své vůli neměli u Dr. F-a, Ing. J-a a Františka A-a úspěch. Ostatně ten, kdo se snaží získati někoho ke kapitálové účasti na nějakém podniku, podnik ten mu také doporučuje, vychvaluje a jeho prosperitu dokazuje. To nezůstane utajeno zejména v malém místě, v jakém se tak stalo. Tím se vzbuzuje pozornost a zájem veřejnosti o nový podnik, což již samo o sobě podniku prospívá a může mimo to též mít v zápětí, že se jiní lidé rozhodnou k účasti na něm. Žalovaní Arnošt a Josef K-ovi porušili smlouvu také v jiných směrech. Bylo-li ujednáno, že žalovaní nebudou vznik a trvání konkurenčních podniků nijakým způsobem podporovati a že zákaz obchodování s uvedenými výrobky v zastoupení zdejších konkurenčních firem se nevztahuje na Arnošta K-a a Josefa K-a, pokud jde o výrobu elektrických počítadel, motorů a spouštěčů a zastupování nějaké firmy, která s žalujícími továrnami konkuruje, musí se hledati ten výklad, aby obě tato ustanovení mohla vedle sebe obstáti. Kdyby byl správný názor prvního soudu, že žalovaní Josef a Arnošt K-ovi směji převzít zastupování každého konkurenčního podniku v každém případě, pak by stran nich smlouva pro žalující závody neměla žádného smyslu. Lze si přece beze všeho představit zastupování konkurenčních podniků, které nemá na jejich vznik a trvání žádného vlivu, tedy podniků, které již zřízeny jsou nebo bez přičinění Josefa a Arnošta K-ových zřízeny budou a při nichž zastupování právě Josefem a Arnoštem K-ovými nemůže znamenati pro ně existenční otázku. Tomu však není tak v daném případě, kde na místo zamýšleného podniku firmy A. & K. měl vzniknouti podnik téhož druhu za použití týchž strojů a týchž místností pod jménem Gustava K-a. Převzetí generálního zastupování tohoto teprve se tvořícího podniku se strany Josefa a Arnošta K-a znamenalo pro podnik ten přímo životní otázku, neboť oba jmenovaní žalovaní dali tím k dispozici svou pod firmou Gebrüder K. zavedenou obchodní organizaci, svůj zákaznický okruh i své obchodní konexe. Rovněž neprávem nespatřuje první soud porušení smlouvy v tom, že žalovaní Josef a Arnošt K-ovi obstarali a provedli v místnostech konkurenčního podniku Gustava K-a instalační práce elektrického vedení. I to je zajisté účastí na budoucím konkurenčním podniku, jehož měli oba zůstatí vzdálení. Na celé chování žalovaných Josefa a Arnošta K-ových sluší hleděti jednotně, v souvislosti se vším, co mluvili, dělali a co se stalo, zejména sluší poukázati na to, že se oba opřeli tomu, aby jejich bratr Gustav byl uveden mezi smluvníky, tvrdíce, že mu do celé věci nic není, že je to mladý hoch na nich závislý, zcela nemajetný, že jest zaměstnán v jejich podniku, takže nepřichází při založení konkurenčního podniku a vůbec při vyvinutí konkurenční činnosti v úvahu. Proto také žalující firmy vypustily Gustava K-a z osob uvedených mezi smluvníky. Rovněž úsilovným naléháním dosáhli toho, že ze smlouvy bylo škrtnuto slovo »Geschwister« u osob, za jejichž chování měli smluvníci naproti žalujícím firmám ručiti. Tomuto úsilí Josefa a Arnošta K-ových lze lehce porozuměti, když se uvaží, že jejich bratr Gustav již před tím hovořil telefonicky se zástupcem firmy W., od níž pak dostal stroje. Není přece možné, aby o tom nebyli věděli Josef a Arnošt K-ovi, uzavírali-li se žalujícími firmami potom smlouvu. Stejně se má věc s místnostmi najatými firmou Arnošt & K. od Richarda K-a. Tomuto

mělo býti firmou A. & K. vyplaceno Richardu K-ovi 20.000 Kč jako odstupné za rozvázání nájemní smlouvy, ve skutečnosti však nebylo mu kromě propadlé zálohy 2.000 Kč vyplaceno nic a tytéž místnosti najal prostě od něho za totéž měsíční nájemné 900 Kč Gustav K. O založení konkurenčního podniku pod jménem Gustava K-a projeví velký zájem a úsilí jeho bratři Josef a Arnošt K-ovi tím, že podnikali kroky za tím účelem, aby se Dr. F., Ing. J. a František A. na podniku tom kapitálově zúčastnili a mimo to umožnili a podepřeli podnik ten i tím, že převzali jeho generální zastupování. Jak se cítili oba s tímto podnikem spojení, je viděti z toho, že podle nástinu smlouvy, kterou měl vypracovati Dr. F., vymínili si pro případ prodeje podniku toho odstupné značně vysoké. Z toho všeho je viděti, že běží o průhlednou souhru všech tří bratří K-ových, Arnošta, Josefa a Gustava, že podnik Gustava K-a je promyšlené společné dílo všech těchto bratří a že žalování Josef a Arnošt K-ovi již při uzavírání smlouvy s žalujícími firmami měli úmysl smlouvu tu porušiti. Gustav K., jemuž bylo tehdy teprve 22 let a který podle tvrzení Josefa a Arnošta K-ových byl zcela nemajetný, u nich zaměstnaný a na nich závislý, nemohl přece bez jejich vědomí a bez jejich součinnosti založiti podnik, k němuž podle výpovědi žalovaného Arnošta K-a potřeboval 500.000 Kč. Bez Josefa a Arnošta K-ových nebyl by tak mohl podnik Gustava K-a vůbec vzniknouti. Firma A. & K. chtěla zavésti v K. tovární výrobu isolačních trubek. Společníky v této firmě byli žalovaní Josef a Arnošt K-ovi, jejich bratr Gustav K. byl obchodním zástupcem v jejich druhé firmě Gebrüder K. Účelem ujednání se žalujícími firmami bylo zameziti vznik tohoto podniku a výsledek byl ten, že byla založena téměř současně továrna na isolační trubky s týmiž obráběcími stroji v týchž místnostech s Gustavem K-em jako majitelem a Josefem a Arnoštem K-ovými jako generálními zástupci, tedy s pouhou proměnou v osobách, což stálo žalující firmy 700.000 Kč. Jde tedy u žalovaných Arnošta a Josefa K-ových o hrubou smluvní věrolomnost zamýšlenou hned při sjednávání smlouvy. Pokud jde o žalované Bertu a Emilii K-ovy, vytýkají žalování, že prvý soud neposoudil věc s hlediska právního správně, dospěl-li k závěru, že ony ručí za porušení smlouvy svými manžely Arnoštem a Josefem K-ovými. Kdyby byl správný názor žalovaných, že totiž ručí jeden manžel za druhého manžela jen v případě, když tento druhý manžel není smluvníkem, mělo by to za následek, že by manžel, jehož druhý manžel je též smluvníkem, byl na tom lépe než manžel, jehož druhý manžel smluvníkem není. Takový výklad smlouvy nemůže býti správný. Ručí-li manžel za druhého manžela nesmluvníka, tím spíše musí ručiti za manžela, který se dokonce i sám zavázal za dodržení smlouvy a u něhož je tedy o tento přímý závazek více. Při ustanovení o zavázání se manželek a o ručení manželů za druhého manžela nebylo míněno, že by se toto ustanovení nevztahovalo na spolusmluvníky, nýbrž žalujícím firmám záleželo zejména na tom, aby žalované manželky Emilie a Berta K-ovy ručily za svoje manžely, poněvadž se proslýchalo, že Josef a Arnošt K-ovi jsou nebo byli ve vyrovnání a v důsledku toho měly žalující firmy snahu věc tak upravit, aby manželky jejich vždy ručily, aby manželé nemohli porušovati

smlouvu beztretně následkem své insolvence (platební neschopnosti). Ostatně jest ve smlouvě výslovně uvedeno, že se všichni smluvníci zavazují žalujícím firmám solidárně navzájem. Ručí tedy za splnění smluvních závazků jeden za všechny a všichni za jednoho. Žalovaní mají pravdu, že ručební závazek žalovaných manželék Berty a Emilie K-ových je ručením za výsledek podle § 880 a) obč. zák., a správně uvádějí, že v takovém případě se ručí za plné dostiučinění, avšak nadbytečně rozvádějí, že smluvník slibujícího nemá v takovém případě nároku na určité jednání slibujícího, a dovolávají se rozh. čís. 5164 Sb. n. s., neboť v daném případě nebyly přece Berta a Emilie K-ovy odsouzeny k tomu, aby na své manžely nějak působily, nýbrž pouze k zaplacení konvenční pokuty za to, že jejich manželé porušili smlouvu, za jejíž dodržení se ony i za své manžely podle § 880 a) obč. zák. zaručily. Nezáleží na tom, zdali se Berta a Emilie K-ovy u svých manželů přičiňovaly o to, aby smlouvu neporušili, to bylo jejich vnitřní věcí, ale musí dáti žalujícím plné dostiučinění ve formě peněžitě náhrady za to, že se jejich manželé nezachovali tak, jako se zachovati měli, za kterýžto výsledek ony převzaly ručení. Žalovaní namítají též, že prvý soud neposoudil věc správně po právní stránce v příčině jejich námítky, že smlouva odporuje dobrým mravům a že je proto nicotná. Tuto námitku snaží se odůvodniti tím, že smlouva směřovala k udržení vysokých cen, případně k jejich zvyšování. K této výtce nelze však přihlížeti, protože nebyla přednesena v řízení před prvním soudem, kde žalovaní odůvodňovali námitku nicotnosti jen všeobecným tvrzením, že soutěž má v zápleti pokles cen a že tudíž už samo její vyloučení jest proti zájmu veřejnému, a že účelem společné prodejny žalujících firem »I... ba« jest udržovati vysoko ceny. Oboje toto tvrzení bylo pro daný případ nerozhodné, protože předmětem sporu nebyla ani platnost společné smlouvy o »I...bě«, ani zásada, že soutěž vede k snížení cen. Konkretní tvrzení, že úmluva měla výslovně nebo obsahově za účel zvýšení cen na újmu obecnstva, žalovaní neučinili. Ale i ve věci samé jest tato námitka neodůvodněná. Nejen, že nemá opory v textu smlouvy, nýbrž i proto, že účelem smlouvy bylo zameziti nadvýrobu a umožniti lepší využití výrobní kapacity žalujících továren a tím zabrániti zvýšení jejich generální rezie, tedy zřetele hospodářsky zdravé výroby. Ty jsou však veřejně prospěšné, zejména v současné krizi, která tu již byla v době uzavření smlouvy, poněvadž nadvýroba stejně jako zahájení výrobní kapacity a z obojího se rodící ruina postiženého průmyslu a jeho zaměstnanectva jsou proti veřejným zájmům. Konečně i kdyby bylo účelem smlouvy dodržeti ceny na dosavadní výši, jak to žalovaní tvrdí, neplynula by z toho neplatnost smlouvy, poněvadž § 3 tehdy platného koaličního zákona čís. 43/1870 ř. z. se nepřičií ujednání k udržování cen zdravých, t. j. výrobními náklady a případným zřetelem na občanský zisk odůvodněných, nýbrž jen cenová ujednání na újmu obecnstva, t. j. směřující k dosažení cen tuto hranici nepřiměřeně přesahujících. Nestačí tedy tvrzení povšechné, že ujednání směřovalo k udržení cen, nýbrž nutno tvrditi a dokázati, že to měly býti ceny na újmu obecnstva nepřiměřeně vysoké, t. j. přesahující uvedenou hospodářskou hranici. Takové tvrzení však žalovaní nepřednesli. Není proto smlouva ze dne 10. prosince 1931

nicotná ani s hlediska koaličního zákona čís. 43/1870 ř. z., ani s hlediska § 879 obč. zák., tím méně s hlediska zákona proti nekalé soutěži, o níž nemůže býti řeči již proto, že běží přece o dobrovolnou úmluvu mezi žalovanými a žalujícími firmami. Pokud jde o výši zažalované smluvní pokuty, uplatňují žalující firmy ve svém odvolání, že prvý soud vzhledem k ustanovení čl. 284, odst. 1 obch. zák. nebyl oprávněn použití zmírňovacího práva podle § 1336 obč. zák. Je pravda, že se v theorii zastává namnoze tento názor (srov. zejména Staub-Pisko, Komentář k čl. 284, Hermann-Otavský u čl. 284 obch. zák., vydání Kompas, Ehrenzweig u pokut mezi kupci plného práva, *Das Recht der Schuldverhältnisse* vyd. 1928, str. 193, pozn. 68), zastává se však též názor opačný (srov. Krasnopolski, *Obligationsrecht* 1910, str. 119, Ehrenzweig l. c., str. 193) a judikatura stojí téměř důsledně na stanovisku, že i podle obchodního práva podléhá smluvní pokuta soudcovskému zmírňovacímu právu, a to i tehdy, byla-li smluvena mezi protokolovanými firmami (srov. rozh. býv. nejv. s. ve Vídni Sb. Glaser-Unger n. ř. čís. 1194, 1691 a rozh. čís. 1975, 5278, 6975 Sb. n. s.). Má proto i odvolací soud za to, že i v daném případě zažalovaná smluvní pokuta podléhá soudcovskému zmírňovacímu právu podle § 1336, odst. 2 obč. zák. Prvý soud však snížil zažalované smluvní pokuty nepřiměřeně nízko a bylo je proto se zřetelem na zjištěné skutečnosti přiměřeně zvýšiti.

Nejvyšší soud změnil rozsudek odvolacího soudu jen ve výroku o výši smluvní pokuty.

D ů v o d y:

Smlouva ze dne 10. prosince 1931 není nicotná a neplatná, neboť se nepříčí ani § 879 obč. z., ani ustanovením zák. čís. 43/70 ř. z. Úmysl odstraniti konkurenční firmu nemusí býti spojen s úmyslem zvýšiti ceny na úkor obcenstva. Pokud dovolatelé dovozují neplatnost předmětné smlouvy také z předpisu § 42 zák. ze dne 12. července 1933 čís. 141 Sb. z. a n., přezírají, že pod ustanovení § 1 cit. zák. spadají jen takové smlouvy samostatných podnikatelů, jimiž se smluvní strany zavazují obmeziti nebo vyloučiti mezi sebou volnost soutěže úpravou výroby, odbytu, obchodních podmínek, cen nebo sazeb, je-li účelem úmluv ovládnouti co možná nejúčinněji trh. Toto ustanovení předpokládá tudíž, že musí jíti o sledování společného cíle smluvních stran a není tu kartelové úmluvy ve smyslu tohoto zákona, přestane-li některý soutěžitel existovati, byť i přivodění jeho neexistence se stalo smluvně. Kartelovým jednáním není na příklad koupě konkurenčního podniku, a to ani tehdy, kdyby byla spojena se závazkem prodávajícího, že nezařídí v určité době nebo vůbec podobný podnik, neboť nejde tu o vyloučení soutěže efektivní, nýbrž jen možné. V daném případě však netvrdí ani dovolatelé, že bylo i jejich úmyslem úmluvou ze dne 10. prosince 1931 účinně ovládnouti trh. Nepatří sem proto vůbec úmluva, podle níž se někdo zavazuje k zastavení určité podnikatelské činnosti vůbec. Nehledíc k tomu, nemá nesplnění formalit předepsaných v § 42, odst. 2 zák. čís. 141/33 Sb. z. a n. v zápětí nicotnost kartelové úmluvy, je-li před-

mět smluvních závazků (omezení volné soutěže) dovolený, a ježto dovolací soud přezkoumává žalobní nárok podle stavu věci v době vynesení rozsudku první stolice, tenkrát tyto náležitosti ještě nebyly předepsány a nejde o nicotnost, k níž by bylo hleděti i z úřadu, není tato námitka dovolatelů opodstatněna. Dovolací soud schvaluje také názor odvolacího soudu, že žalovaní Arnošt a Josef K. porušili povinnosti jimi smlouvou ze dne 10. prosince 1931 převzaté. Není zde rozporu se spisy (§ 503, čís. 3 c. ř. s.), jež dovolatelé spatřují v tom, že již první soud vypustil ze svého výroku povinnost Arnošta a Josefa K. zdržeti se převzetí zastupování Gustava K. za účelem prodeje jeho výrobků, kdežto druhý soud právě v tom vidí zvláštní porušení sporné úmluvy. Vždyť uznaly oba nižší soudy ve výrocích svých rozsudků Arnošta a Josefa K. povinnými zdržeti se po stanovenou dobu vůbec jakékoliv činnosti pro podnik Gustava K. takže odvolací soud, ačkoli právem vykládal rozsah této povinnosti žalovaných jinak, než učinil soud první stolice, neměl příčiny změnit po této stránce výrok prvního soudu, jehož znění odpovídá stanovisku druhého soudu; nebylo proto zapotřebí vyjmenovati v rozsudkovém výroku zvláště i převzetí zastupování podniku Gustava K. Úmluva ze dne 10. prosince 1931 zakazuje žalovaným jakékoliv podporování vzniku nebo trvání konkurenčního podniku a hrozí za každé porušení nebo obehnutí tohoto závazku smluvní pokutou. Nesejde proto na tom, zda-li usilování žalovaných u Dr. Fr. a Ing. J., po případě u Františka A. o jejich účast na podniku Gustava K. vedlo k výsledku či nikoli, poněvadž již tato činnost sama o sobě byla porušením smlouvy. Závěr, že Arnošt a Josef K. již při uzavření smlouvy věděli o vyjednávání Gustava K. s firmou W., jest logický. Také otázka spoluručení žalovaných Berty a Emilie K. byla odvolacím soudem správně řešena. Podle jasného znění úmluvy ze dne 10. prosince 1931 zavázali se všichni účastníci firmy »I-werke J.«, mezi nimiž i žalované Berta a Emilie K., přidržeti své nerozvedené manžely, rodiče i děti až do 21. roku věku k dodržení uvedených závazků a převzali i ručení za výsledek. Byli-li tedy mezi smluvními stranami i manželé, nelze toto ustanovení omeziti pouze na ručení manželů za manželky a vyloučiti ručení manželek za manžely. Opodstatněné je dovolání žalovaných toliko co do výše smluvní pokuty, neboť není tu konkrétních podkladů pro její stanovení. Dovolací soud pokládá podle § 273 c. ř. s. jak stran manželů Arnošta a Berty K., tak stran manželů Josefa a Emilie K. jednotnou nižší částku za přiměřenou, neshledávaje v protismluvním jednání obou skupin podstatného rozdílu.

Čís. 15703.

Věděl-li vydražitel nemovitosti při dražbě, že stroje odhadnuté jako příslušenství a s nemovitostí prodávané nejsou zaplacený a že prodatel vyhradil si právo vlastnické do zaplacení, musí mu stroje vydati, i když exekuční komisař prohlásil, že prodává s nemovitostí i stroje.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, Rv II 241/35.)